Truth About The Sin The Original

حقيقة الخطيئة الأصلية

أ.د. عبدالله بن هادي القحطاني

Η Αλήθεια Σχετικά με το Προπατορικό Αμάρτημα

Αμπντ Αλλάχ μπιν Χάντι Αλ-Καχτάνι

Η Αλήθεια Σχετικά με το Προπατορικό Αμάρτημα

حقيقة الخطيئة الأصلية باللغة اليونانية

Αμπντ Αλλάχ μπιν Χάντι Αλ-Καχτάνι

د. عبد الله بن هادي القحطاني

Μετάφραση:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Ρηγάλου Αριστέα

Επιμέλεια:

Τσεκούρα Βίβιαν & Άχμαντ Αλ-Αμίρ

Η Αλήθεια Σχετικά με το Προπατορικό Αμάρτημα

Το βιβλίο αυτό εξετάζει το Δόγμα του Προπατορικού Αμαρτήματος στο Χριστιανισμό. Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί στοιχεία τόσο από την οπτική της λογικής όσο και της θρησκείας για να αποδείξει την αναλήθεια αυτού του δόγματος. Εξηγεί επίσης πως ο μόνος δρόμος προς τη σωτηρία είναι μέσω της ακολουθίας των διδασκαλιών του τελευταίου Προφήτη, του Μωχάμμαντ (ﷺ)· *πιστεύοντας στη Μοναδικότητα του Θεού στη λατρεία. Όλοι οι άνθρωποι θα λογοδοτήσουν βασισμένοι στις πράξεις τους και κανείς δεν θα φορτωθεί με το φορτίο (αμαρτία) κάποιου άλλου.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αφιέρωση 5

Ευχαριστίες 5

I. Εισαγωγή...6

II. Γιατί είναι σημαντική η μελέτη της έννοιας του Προπατορικού Αμαρτήματος στον Χριστιανισμό;..........................8

III. Πώς είναι δυνατόν ο Θεός να σταυρωθεί για να σωθεί η ανθρωπότητα…………………………………………………… …10

IV. Ποια είναι η πραγματική φύση του Χριστού (ﷺ);..................21

V. Ποια είναι η μοίρα των απογόνων του Αδάμ (ﷺ);...................22

VI. Ποιος έδωσε στο Σατανά τη δικαιοδοσία; 23

VII. Πρέπει ο Σατανάς να τιμωρηθεί; 24

VIII. Δόθηκε στο Σατανά άδεια να εξαπατήσει; 25

IX. Δεν μπορούσε ο Θεός να σταματήσει το Σατανά; 26

X. Επέτρεψε ο Θεός τη σταύρωση του Ιησού (ﷺ); 27

XI. Πώς βλέπει το Ισλάμ τον άνθρωπο; 29

XII. Συμπέρασμα...33

Παραπομπές 37

Αφιέρωση

Αφιερώνω αυτό το εγχειρίδιο στον Αλλάχ και έχω κάθε ελπίδα πως θα το δεχτεί.

Αφιερώνω, επίσης, αυτό το εγχειρίδιο σε όλους όσους αναζητούν την αλήθεια.

Ευχαριστίες

Είμαι υπόχρεος στον σπουδαίο Μουσουλμάνο λόγιο Ιμπν Ταϊμίγια για το θαυμάσιο έργο του, το οποίο με ενέπνευσε να μελετήσω την έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος στο Χριστιανισμό.

Θέλω, επίσης, να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στους τιμημένους αδελφούς μου Δρα. Αμπντ Αλλάχ Αμπού Ίσι και Δρ. Αμπντ Αρ-Ραζάκ Σαμμαντάρ για τις πολύτιμες προτάσεις τους και τη βοήθεια τους στην προετοιμασία αυτού του χειρογράφου.

Αν υπάρχει κάποιο καλό σε αυτό το έργο είναι από τον Αλλάχ. Αν υπάρχει κάποιο λάθος σε αυτό είναι από εμένα τον ίδιο. Εκτείνω συνεπώς τις ευχαριστίες και την αφοσίωσή μου στον Αλλάχ που μου επέτρεψε να ολοκληρώσω αυτό το ταπεινό εγχειρίδιο για τη ΧάρηΤου.

Αμπντ Αλλάχ Χ. Αλ-Καχτάνι
Τ.Κ. 9012, Άμπχα
Σαουδική Αραβία
e-mail: aalkahtany@gmail.com

I. Εισαγωγή

Τα ζητήματα σχετικά με την πίστη είναι πολύπλοκα και ευαίσθητα ως προς την αντιμετώπισή τους, ιδιαίτερα αναφορικά με θρησκευτικά θέματα. Ωστόσο, με την γρήγορη ανάπτυξη της επικοινωνίας και τη διάδοση των Μ.Μ.Ε. παγκοσμίως, τα αντιληπτά παλαιότερα ως πολιτισμικά σύνορα και τα αρνητικά στερεότυπα ανοίγουν γρήγορα το δρόμο σε πιο ανοιχτούς διαλόγους και εποικοδομητικές συζητήσεις σε πολλά αμφιλεγόμενα ζητήματα. Έτσι, καθίσταται απαραίτητο αντιλήψεις να ερευνηθούν αντικειμενικά και ακόμη και να επανεξεταστούν με ανοιχτό μυαλό.

Ενδιαφερόμενοι θρησκευτικοί λόγιοι και οι οπαδοί τους πρέπει να δείχνουν μεγαλύτερη κατανόηση και να λαμβάνουν υπόψη εναλλακτικές θέσεις και απόψεις ανθρώπων διαφορετικών πολιτισμών, αν πράγματι ψάχνουν αυθεντικές απαντήσεις για να λύσουν, ή έστω να αποσαφηνίσουν, σημαντικά ζητήματα μιας κοινής ή καθολικής φύσης. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα αν αυτές οι απόψεις εξάγονται σε άλλα έθνη μαζί με όλα τα είδη διαρκών καταναλωτικών αγαθών σε κάποιο συρρικνωμένο παγκόσμιο χωριό του σήμερα.

Καθώς κυβερνήσεις και θεσμοί θέτουν ζωτικής σημασίας πρότυπα και προδιαγραφές διασφάλισης ποιότητας σε κατασκευασμένα αγαθά, υπηρεσίες και εισαγωγές, είναι επίσης σημαντικό να εξετάσουν και να επιβεβαιώσουν την εγκυρότητα ανταγωνιστικών ή διαφορετικών απόψεων, αξιών και πεποιθήσεων. Ιδιαίτερα, η μουσουλμανική σχέση με το χριστιανικό πολιτισμό σήμερα έχει γίνει τόσο στενή, συνυφασμένη και ακόμη αδιαχώριστη ώστε και οι δύο να πρέπει

να γνωριστούμε με όσα έχει να συνεισφέρει η κάθε πλευρά στη δημιουργία μιας κοινής κατανόησης των επειγόντων καθολικών ανησυχιών και κοινωνικών ζητημάτων που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα σήμερα.

Ιδιαίτερα, εφόσον το δόγμα του Προπατορικού Αμαρτήματος στο Χριστιανισμό σχηματίζει τον ακρογωνιαίο λίθο πάνω στον οποίο έχει προκύψει ένα σύμπλεγμα πεποιθήσεων, όπως η θειότητα του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν), η σταύρωσή του και η σωτηρία της ανθρωπότητας, το ίδιο ξεχωρίζει ως εξέχων θεματικός υποψήφιος προς συζήτηση και μελέτη.

Η προσέγγιση που θα ακολουθηθεί σε αυτήν την ανάλυση του Προπατορικού Αμαρτήματος θα χρησιμοποιήσει δύο βασικές πηγές στοιχείων. Η πρώτη είναι το σώμα της Ισλαμικής λογοτεχνίας που περιλαμβάνει το Ιερό Κοράνιο και τους Μουσουλμάνους Λόγιους[1] οι οποίοι προβληματίστηκαν ιδιαίτερα με την έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος την οποία ενστερνίστηκε ο Χριστιανισμός. Το δεύτερο είδος στοιχείων πρέπει οπωσδήποτε να περιλαμβάνει την ίδια τη Βίβλο[2] από την

[1] Για παράδειγμα βλ. Ιμπν Ταϊμίγια, Άχμαντ. *Η σωστή απάντηση προς αυτούς που άλλαξαν τη θρησκεία του Χριστού (Αλ-Τζαουάμπ Ασ-Σαχίχ λιμάν μπάνταλα ντιν Αλ-Μασσίχ)*. Τομ. Ι. Ο Ιμπν Ταϊμίγια είναι ένας εξέχων Μουσουλμάνος λόγιος του Δέκατου Τρίτου Αιώνα, ο οποίος παρουσίασε επιχειρήματα εναντίον του δόγματος του Προπατορικού Αμαρτήματός όπως διδάχθηκε από τον Χριστιανισμό.

[2] Οι Μουσουλμάνοι πιστεύουν πως ο Θεός αποκάλυψε την Τορά στον Προφήτη Μωυσή (ειρήνη σ' αυτόν), μέρη αυτού που αποκαλείται Η Παλαιά Διαθήκη, και το Ιν-τζίλ στον Προφήτη Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν), μέρη αυτού που αποκαλείται Καινή Διαθήκη, ως καθοδήγηση στους ανθρώπους τους. Παρόλα αυτά, οι σημερινές αναρίθμητες εκδόσεις της Βίβλου κατέστησαν δύσκολο το να αποφασιστεί ποιο είναι το αυθεντικό. Για περισσότερες λεπτομέρειες πάνω σ' αυτό, βλ. Taha, Ezziah Ali (1987).

οποία υποτίθεται πως προέκυψε για πρώτη φορά αυτό το δόγμα στο Χριστιανισμό και Βιβλικούς ή Χριστιανούς λογίους οι οποίοι επίσης μελέτησαν αυτό το θέμα.

Ο πρωταρχικός στόχος αυτής της μεθοδολογίας είναι η εξερεύνηση όλων των λογικών πιθανοτήτων, της λογικής και θεολογικής ορθότητας αυτού του απατηλού δόγματος. Η σύγκριση αυτών των δύο ειδών στοιχείων αναφορικά με την έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος, θα επιτρέψει στους αναγνώστες, τους οποίους ο Θεός έχει προικίσει με διάνοια που τους ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα πλάσματα, να αναλογιστούν, να αναλύσουν και να αξιολογήσουν τη βάση ενός τέτοιου ισχυρισμού, κι έπειτα να αποφασίσουν οι ίδιοι ποια ακριβώς είναι η αλήθεια για αυτό το θέμα.

Αμπντ Αλλάχ Χ. Αλ-Καχτάνι

"Η Μεθοδολογία της Συλλογής της Βίβλου και της Σούννα: Μια Συγκριτική Μελέτη" (The Methodology of Collecting the Bible and the Sunnah: A Comparative Study). Κουβέιτ: Dar Al-Buhuth Al-Elmeiah. Βλ. Επίσης Deedat, Ahmad (1982). "Είναι η Βίβλος ο Λόγος του Θεού;'' (Is the Bible God's Word?), International Publishing House. (1982) p. 1.

II. Γιατί είναι σημαντική η μελέτη της έννοιας του Προπατορικού Αμαρτήματος στον Χριστιανισμό;

Ο Καθηγητής, Jurgen Moltmann στο βιβλίο του, *The Crucified God* (Ο Εσταυρωμένος Θεός), είπε:

> ***«Ο θάνατος του Ιησού στο σταυρό αποτελεί το κέντρο ολόκληρης της Χριστιανικής θεολογίας…όλες οι Χριστιανικές αναφορές σχετικά με το Θεό, σχετικά με την αμαρτία και το θάνατο εστιάζουν στον εσταυρωμένο Χριστό. Όλες οι Χριστιανικές αναφορές σχετικά με την ιστορία, σχετικά με την ελπίδα, πηγάζουν από τον εσταυρωμένο Χριστό.»***[3]

Είναι φανερό πως χωρίς την έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος, δεν θα υπήρχε ανάγκη στο Χριστιανισμό για τη σταύρωση του Χριστού (ειρήνη σ' αυτόν), και για την επίτευξη του ακόλουθου δόγματος της σωτηρίας ή της εξιλέωσης μέσω εκείνου μόνο.

Ο Garner Ted Armstrong, ο Εκτελεστικός Αντιπρόεδρος και Συν-εκδότης του "The Plain Truth" (Η Σαφής Αλήθεια)–ενός Χριστιανικού Περιοδικού από την Αμερική, το οποίο καυχιέται για την δωρεάν παγκόσμια κυκλοφορία έξι εκατομμυρίων αντιγράφων το μήνα –επιχειρεί να απαντήσει στο δικό του γρίφο υπό την κεφαλίδα: «ΗΤΑΝ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΠΑΤΗ;» Ανέφερε πως η ανάσταση του Ιησού Χριστού από τη Ναζαρέτ (ειρήνη σ'

---

[3] Deedat, Ahmad (1984). "Σταύρωση, Πραγματικότητα ή Μυθοπλασία;" (Crucifixion or Crucifiction?), International Islamic Publishing House, σελ. 2

αυτόν) είναι είτε το ύψιστο γεγονός της ιστορίας, είτε μια σκανδαλώδης, εσκεμμένη επινόηση που με θράσος πάσαραν οι οπαδοί του Χριστιανισμού.[4]

Με τους ισχυρότερους όρους, ο Josh McDowell, ένας Αμερικανός Ευαγγελιστής, ισχυρίστηκε στο βιβλίο του, *The Resurrection Factor* (Ο Παράγοντας Ανάσταση):

> ***«Αναγκάστηκα στο συμπέρασμα πως η ανάσταση του Ιησού Χριστού είναι είτε μία από τις πιο μοχθηρές, άκαρδες, φαύλες απάτες που προωθήθηκαν ποτέ στο μυαλό των ανθρώπων, είτε είναι το πιο φανταστικό γεγονός της ιστορίας.»***[5]

Η ανοιχτή διαμάχη μεταξύ των ίδιων των εξεχόντων Χριστιανών σχετικά με το αμφισβητούμενο ζήτημα της σταύρωσης του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) το οποίο θεωρούταν απαραίτητο για το φερόμενο ως Προπατορικό Αμάρτημα, υποβαθμίζει τη σημασία της περαιτέρω επιδίωξης σοβαρής έρευνας αυτής της έννοιας.

III. Πώς είναι δυνατόν ο Θεός να σταυρωθεί για να σωθεί η ανθρωπότητα;

---

[4] "The Plain Truth". Φεβρουάριος (1984). Παρατέθηκε στο «Σταύρωση, Πραγματικότητα ή Μυθοπλασία;» (Crucifixion or Crucifiction?) του Deedat, σελ. 5.

[5] McDowell, Josh. "Ο Παράγοντας Ανάσταση'' (The Resurrection Factor). Ahmed Deedat, 1984, σελ. 5.

Η έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος ξεπέρασε όλα τα όρια κατά την απόδοση ψευδών και την επινόηση αδικίας στον Παντοδύναμο Θεό. Έχει αμφισβητήσει και ακόμη και υποβαθμίσει τη Θειότητα του Θεού με τρόπους που καμία άλλη Έννοια στο πρόσωπο της γης δεν το έχει κάνει ποτέ. Στην πραγματικότητα, καθιστά όσους εισήγαγαν την Έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος μακριά από τον έπαινο του Θεού ή τη δοξασία Του, πόσο μάλλον από το να είναι αληθινοί πιστοί.

Η Χριστιανοσύνη ισχυρίζεται πως όταν ο Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) έφαγε από το απαγορευμένο δέντρο, αμάρτησε αιώνια και θύμωσε το Θεό, ο Οποίος ως εκ τούτου προκάλεσε αιώνια τιμωρία σε αυτόν, η οποία επρόκειτο να συνεχιστεί στους απογόνους του μέχρι τον ερχομό του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν). Συνεπώς, ο μοναδικός σκοπός της σταύρωσης του τελευταίου και ο υποτιθέμενος θάνατος στο σταυρό ήταν για να ανακουφίσει τις επόμενες γενεές από την αμαρτία του προ-πατέρα τους, και φυσικά τη δική τους, την οποία συνέχιζαν να μεταφέρουν. Οι Χριστιανοί αργότερα ισχυρίστηκαν πως όλοι οι γιοι του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) φυλακίστηκαν από το Σατανά, συμπεριλαμβανομένων των Προφητών του Θεού, όπως το Νώε, τον Αβραάμ, το Μωυσή, το Δαυίδ, το Σολομώντα και τον Ιωσήφ (ειρήνη σ' αυτούς).

Αντίθετα, το Ισλάμ διαψεύδει αυτούς τους απεχθείς ισχυρισμούς καθώς το Κοράνιο με έμφαση τιμά τους ευγενείς Προφήτες του Παντοδύναμου Θεού:

﴿Και χαρίσαμε σ' αυτόν τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, και τους καθοδηγήσαμε και τους δύο. Και πριν απ' αυτόν καθοδηγήσαμε το Νώε, και από τους απογόνους του, τον Δαβίδ και το Σολομώντα και τον Ιώβ και τον

Ιωσήφ και το Μωυσή και τον Ααρών, και έτσι Εμείς αμείβουμε τους αγαθοεργούς. ۞ Και ο Ζαχαρίας, ο Ιωάννης, ο Ιησούς και ο Ηλίας, που συγκαταλέγονται όλοι μεταξύ των ενάρετων. ۞ Και τον Ισμαήλ, τον Ελισαίο, τον Ιωνά και το Λωτ, κι όλους αυτούς τους προτιμήσαμε πάνω από όλους τους ανθρώπους (της εποχής τους). ﴾(Μετάφραση των εννοιών του Κορανίου, 6:84-86)

Είναι γνωστό πως ο πατέρας του Αβραάμ δεν ήταν απλά άπιστος, αλλά ένας αδιάλλακτος πολυθεϊστής που βλασφημούσε το Θεό, αλλά ο Θεός δεν τιμώρησε τον Αβραάμ για την τεράστια αμαρτία του πατέρα του. Πώς λοιπόν, ο Θεός θα θεωρούσε εκείνον ή τα παιδιά του Αδάμ υπεύθυνα για την αμαρτία του προπατέρα τους; Η απόδοση ενός λάθους ή των συνέπειών του σε κάποιον αθώο αποτελεί το ίδιο διαβολή και τεράστια αμαρτία. Ο Παντοδύναμος Θεός απέχει πολύ από κάτι τέτοιο.

Επιπλέον, η Χριστιανική έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος υποθέτει εσφαλμένα πως ο Αδάμ δεν αναζητούσε την μετάνοια και πως ο Θεός δεν τον συγχώρεσε. Πράγματι, ο Θεός δήλωσε πως ο Αδάμ μετανόησε αμέσως μετά και του δόθηκε συγχώρεση από Εκείνον. Αυτό αναφέρεται ξεκάθαρα στο Κοράνιο:

﴿ **Έπειτα ο Αδάμ έλαβε από τον Κύριό του λόγια** ***(του ενέπνευσε τα λόγια που θα πρέπει να πει έτσι ώστε ο Αλλάχ να τον συγχωρήσει)*****. Και ο Κύριός του τον συγχώρεσε** ***(αποδέχτηκε τη μεταμέλειά του)*****. Στ' αλήθεια, Αυτός είναι ο** ***Ατ-Ταουάμπ (που αποδέχεται τη μεταμέλεια)*****, ο** ***Αρ-Ραχείμ (Πολυεύσπλαχνος)*****.** ﴾ (Μετάφραση των εννοιών του Κορανίου, 2:37)

Ο Δημιουργός δεν εγκατέλειψε τον Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) επειδή αμάρτησε. Σύμφωνα με το Ισλάμ, με το απεριόριστο Έλεος του Παντοδύναμου Θεού, ήταν ο Ίδιος που πρώτος δίδαξε στον Αδάμ πώς να αναζητήσει συγχώρεση για αυτήν την αμαρτία και συνεπώς συγχωρέθηκε μόλις το έκανε. Επιπλέον, τα παιδιά του Αδάμ δεν μπλέχθηκαν καθόλου και σε καμία στιγμή στις αμαρτίες του πατέρα τους.

Η Έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος προχώρησε τόσο ώστε να ισχυριστεί πως μέσω της σταύρωσης του Χριστού (ειρήνη σ' αυτόν), ο οποίος χάθηκε στο σταυρό, ο Θεός θα εξιλεώσει τις αμαρτίες του ανθρώπου και συνεπώς θα σώσει τον Αδάμ και τους απογόνους του από το πυρ της Κολάσεως.

Υποθέτει ακόμη πως ήταν μέσω αυτής της υποτιθέμενης σταύρωσης που ο Θεός κατάφερε να ξεγελάσει το Σατανά, παρά το γεγονός πως ο Σατανάς ήταν ο πρώτος από τη δημιουργία που παράκουσε τον Παντοδύναμο Αλλάχ και ο πρώτος που άξιζε τιμωρία, καθώς με υπερηφάνεια και αλαζονεία αρνήθηκε την εντολή του Θεού να πέσει σε πρηνή στάση ενώπιον του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν). Επιπλέον, ήταν μετά την πρώτη αμαρτία του Σατανά όταν αυτός εξαπάτησε τον Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) που διέπραξε αμαρτία δείχνοντας ανυπακοή στον Δημιουργό.

Είναι λογικό ο Δημιουργός να μην χρειαζόταν να μειώσει τον Εαυτό Του σε θνητό προκειμένου να ξεγελάσει το Διάβολο. Μπορεί να το κάνει αυτό καλύτερα στο αυθεντικό Μεγαλείο Του ως ο Παντοδύναμος. Επιπλέον, ο Θεός είχε τη δυνατότητα να τιμωρήσει το Σατανά πολύ πριν τον ερχομό του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) και μπορεί ακόμη να το κάνει οποιαδήποτε στιγμή. Αντίθετα, του χορήγησε αναβολή μέχρι την Ημέρα της Κρίσης και προειδοποίησε τον Αδάμ και τους απογόνους του πως ο Σατανάς είναι φανερός εχθρός για αυτούς.

Συνεπώς, είναι απαραίτητο να αμφισβητήσουμε την κίβδηλη υπόθεση πως οι γιοι του Αδάμ θεωρούνται υπεύθυνοι για το λάθος των προ-πατέρων τους, ή οποιουδήποτε άλλου αντίστοιχα εκτός από το δικό τους, με το οποίο δεν είχαν καμία απολύτως σχέση.[6]

Στην Χριστιανική λογοτεχνία, η σταύρωση δεν είναι με τίποτα το μοναδικό αμφισβητούμενο θέμα, καθώς η ζωή του ίδιου του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) σκεπάζεται από ένα μεγάλο μυστήριο, πέρα από τα τρία κύρια χρόνια της διακονίας του.

Η Ορθόδοξη Χριστιανική Εκκλησία καθιστά θεμελιώδες σημείο του δόγματός της πως η ζωή του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) αφαιρέθηκε στο σταυρό, πως σταυρώθηκε και θάφτηκε, πως αναστήθηκε την τρίτη μέρα ψυχή τε και σώματι με επουλωμένες πληγές, πως περπάτησε και συζήτησε, πως έφαγε με τους μαθητές του και πως έπειτα το σώμα του αναλήφθηκε στον ουρανό.

Αυτή η αντίληψη είναι απαραίτητη για την νομιμοποίηση και την αιτιολόγηση του Χριστιανικού θεολογικού δόγματος της αιματηρής θυσίας και της αντιπροσωπευτικής εξιλέωσης των αμαρτιών, συμπεριλαμβανομένου του Προπατορικού Αμαρτήματος, πράγματα τα οποία όλα απορρίπτονται από το Ισλάμ. Πράγματι, ορισμένοι από τα ίδια τα πρώτα Χριστιανικά φύλα αμφισβήτησαν με σθένος την αντίληψη πως ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) σκοτώθηκε στο σταυρό. Ο Ahmed Deedat στο βιβλίο του "Σταύρωση, Πραγματικότητα ή Μυθοπλασία;" (Crucifixion or Crucifiction?) (σελ. 19-38) έχει παραθέσει πολυάριθμες αναφορές προς την αναλήθεια της σταύρωσης του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν). Αντλεί τα περισσότερα από τα στοιχεία του από τη Βίβλο και τα κείμενα Χριστιανών λογίων.

---

[6] Ιμπν Ταϊμίγια, σελ. 216-217.

Η έννοια της σταύρωσης, όπως παρουσιάζεται στο Χριστιανισμό, ενδυναμώνει μόνο τους κακοήθεις ισχυρισμούς των Εβραίων πως ήταν αυτοί οι εγκέφαλοι του θανάτου του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν). Προς άμυνα αυτού του ισχυρού Αγγελιαφόρου του Θεού ενάντια σε μια τέτοια ατίμωση και αποστροφή, το Κοράνιο υποστηρίζει ξεκάθαρα:

> **﴾Και** ***(τους Καταραστήκαμε)*** **γιατί έσπασαν τη συμφωνία τους, και για την απιστία τους στα Αγιάτ** ***(Σημεία, Εδάφια)*** **του Αλλάχ, και για το ότι σκότωσαν τους προφήτες χωρίς δικαίωμα, και γιατί είπαν: «Οι καρδιές μας είναι τυλιγμένες** ***(δηλ. δεν καταλαβαίνουμε ό,τι λένε οι Προφήτες)*****.» Αντίθετα, ο Αλλάχ τις σφράγισε λόγω της απιστίας τους, έτσι δεν πιστεύουν, εκτός από λίγους. ۞ Και** ***(τους Καταραστήκαμε)*** **για την απιστία τους και γιατί είπαν εναντίον της Μαρίας μια τεράστια συκοφαντία** ***(ότι διέπραξε παράνομη συνουσία)*****. ۞ Και επειδή λένε** ***(καυχούμενοι)*****: «Σκοτώσαμε τον Ιησού Χριστό, τον υιό της Μαρίας, τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ», μα δεν τον σκότωσαν, ούτε τον σταύρωσαν. Αλλά έτσι φάνηκε σε αυτούς** ***[η ομοιότητα του προσώπου του Ιησού, τοποθετήθηκε σε άλλον άνδρα και σκοτώσανε αυτόν τον άντρα, νομίζοντας ότι είναι ο Ιησούς.]*****. Και στ' αλήθεια αυτοί που είχαν διαφορετική γνώμη σ' αυτό αμφιβάλλουν γι' αυτό** ***(δηλ. οι Εβραίοι που ισχυρίστηκαν ότι τον σκότωσαν και οι Χριστιανοί μαθητές του, όλοι τους αμφιβάλλουν γι' αυτό το θέμα)*****. Δεν έχουν γνώση γι' αυτό, παρά μόνο εικασίες ακολουθούν. Και στ' αλήθεια δεν τον σκότωσαν. ۞ Αλλά, ο Αλλάχ τον**

ανέγειρε σε Αυτόν ***(δηλ. τον πήρε όπως είναι με το σώμα και την ψυχή του στον ουρανό)*****. Και ο Αλλάχ είναι ‘Αζείζ** ***(Ανίκητος, Παντοδύναμος)*****, Χακείμ** ***(Πάνσοφος)*****. ۞ Και δεν υπάρχει κανείς από το λαό της Βίβλου που δε θα πιστέψει σίγουρα στον Ιησού πριν το θάνατό του** ***(μπορεί να σημαίνει πριν το θάνατο του Ιησού μετά την κάθοδό του από τους ουρανούς και αφού κυβερνήσει με δικαιοσύνη, ή πριν το θάνατο ενός Εβραίου ή ενός Χριστιανού, κατά τον καιρό της εμφάνισης του Αγγέλου του θανάτου, όταν συνειδητοποιήσει ότι ο Ιησούς δεν ήταν Θεός ή γιος του Θεού)*****. Και την Ημέρα της Κρίσης αυτός θα είναι μάρτυρας σε αυτούς** ***(επικυρώνοντας αυτούς που πίστευαν σε αυτόν ως Αγγελιαφόρο του Αλλάχ και κατηγορώντας αυτούς που τον διέψευδαν ή πίστευαν ότι ήταν ο Θεός ή γιος του Θεού)*****.﴾** (Μετάφραση των εννοιών του Κορανίου 4:155-9)

Στα παραπάνω Κορανικά εδάφια υπάρχει μια λίστα ανομιών για τις οποίες οι Εβραίοι ήταν ένοχοι, και γι’ αυτές τις ανομίες «βρίσκονται υπό Θεϊκή δυσαρέσκεια». Οι ανομίες τους περιλάμβαναν ότι:

1. Έσπασαν τον όρκο.

2. Απέρριψαν την καθοδήγηση του Αλλάχ (Θεού) όπως διαδόθηκε από τους αγγελιαφόρους Του.

3. Σκότωσαν αγγελιαφόρους του Αλλάχ και προκάλεσαν διπλή ενοχή που περιελάμβανε το φόνο και την εσκεμμένη περιφρόνηση του νόμου Του.

4. Φαντάστηκαν αλαζονικά τους εαυτούς τους ως αυτάρκεις που σημαίνει βλάσφημο σφράγισμα των καρδιών τους για πάντα ενάντια της εισόδου της χάρης του Αλλάχ.

Αλλά οι Εβραίοι ήταν διάσημοι για την επαναστατικότητα και τις ανομίες τους ενάντια του Θεού, των προφητών Του και των αληθινών πιστών:

1. Απέρριπταν την πίστη.

2. Έκαναν ψευδείς κατηγορίες εναντίον μιας ενάρετης γυναίκας σαν την Μαρία, η οποία επιλέχθηκε από τον Αλλάχ να είναι μητέρα του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν).

3. Καυχήθηκαν πως σκότωσαν τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) όταν ήταν θύματα των παραισθήσεών τους.

4. Παρεμπόδισαν τους ανθρώπους από το δρόμο του Αλλάχ.

5. Με μέσα τοκογλυφίας και εξαπάτησης καταπίεσαν τους συμπατριώτες τους.[7]

Η κατηγορία ενάντια στη Μαρία ήταν πως ήταν άσεμνη. Αυτή η κατηγορία είναι αρκετά αποτρόπαιο να γίνει εναντίον οποιασδήποτε αθώας γυναίκας, αλλά είναι ιδιαίτερα ασεβές να γίνει ενάντια στη Μαρία, τη μητέρα του Προφήτη του Αλλάχ, του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν). Οι Εβραίοι απέρριψαν το μήνυμα του εξ' αρχής γελοιοποιώντας τη δύναμη του Αλλάχ μέσω της αξιοσημείωτης γέννησης (Κοράνιο, 17:27-28)

---

[7] Αυτές οι συναλλαγές απαγορεύονται στη Βίβλο. Βλ. Ιεζεκιήλ, 18:8, «Δεν δανείζει τοκογλυφικά, δεν παίρνει καν τόκο, δεν κάνει αδικίες, αλλά κρίνει δίκαια τις διαφορές των άλλων.». Παρόλα αυτά, επιμένουν να ενεργούν ενάντια στη Βίβλο.

Η ευσέβεια των γυναικών είναι ιδιαίτερα σεβαστή στο Ισλάμ καθώς αποτελεί μια τόσο ουσιαστική πτυχή της αξιοπρέπειάς τους που κανείς δεν επιτρέπεται να αμφισβητεί, εκτός κι αν αυτός ή αυτή παρουσιάσει ισχυρές αποδείξεις, δηλαδή τέσσερις αυτόπτης μάρτυρες πως διέπραξε μια άσεμνη πράξη. Αν δεν καταφέρουν να κάνουν κάτι τέτοιο, θα μαστιγωθούν με ογδόντα χτυπήματα και θα αποκλειστούν από το να είναι ικανοί μάρτυρες στο μέλλον. (Κοράνιο, 24:4)

Στην περίπτωση της Μαρίας, ήταν αγνή, ενάρετη, ευσεβής και παρθένα κυρία ύψιστης ιεραρχίας ανάμεσα στις γυναίκες της εποχής της, ιδιαίτερα εκλεκτή από τον Παντοδύναμο Θεό.

Διάφορες Χριστιανικές ομάδες όπως οι Βασιλιδιανοί απέρριψαν, επίσης, τον ισχυρισμό της σταύρωσης του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) και αντίθετα, πίστευαν πως κάποιος άλλος τον αντικατέστησε.

Οι Δοκητές, μια άλλη Χριστιανική ομάδα, θεώρησαν πως ο Χριστός (ειρήνη σ' αυτόν) δεν είχε ποτέ πραγματικό φυσικό σώμα, μα μόνο κάποιο φαινομενικό ή φαντασματικό σώμα. Το Ευαγγέλιο του Βαρνάβα υποστήριξε, επίσης, τη θεωρία πως ο Χριστός αντικαταστάθηκε στο σταυρό.

Επιπλέον, οι Χριστιανοί προτείνουν πως ο Χριστός (ειρήνη σ' αυτόν) ήταν άνθρωπος και θεός την ίδια στιγμή. Επέτρεψε εσκεμμένα στους απίστους να τον σταυρώσουν ώστε να ξεγελάσει το Σατανά.[8] Ισχυρίζονται πως ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) απέκρυψε την ταυτότητά του ως θεός, ώστε ο Σατανάς να μην τον γνωρίζει επιτρέποντας στους εχθρούς του να τον αιχμαλωτίσουν, να τον χτυπήσουν και να φτύσουν το πρόσωπό

[8] Ιμπν Ταϊμίγια, σελ. 216

του.[9] Σύμφωνα με αυτούς, τους επέτρεψε ακόμη να τον σταυρώσουν, να βάλουν αγκάθια στο κεφάλι του και να εκδηλώσουν το φόβο του θανάτου. Σε αυτήν την κατάσταση φώναξε έπειτα στον Κύριο, λέγοντας: «Ηλί Ηλί λαμά σαβαχθανί;», τουτέστι: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;» (Κατά Ματθαίον, 27:46).

Αυτά τα λόγια σύμφωνα με τους Χριστιανούς ειπώθηκαν ώστε ο Διάβολος να μην γνωρίζει πως ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) ήταν «Θεός» ή «ο γιος του Θεού» καθώς ο Σατανάς θέλει να πάρει την ψυχή του στην Κόλαση όπως υποτίθεται έκανε και στο Νώε, τον Αβραάμ, το Μωυσή και άλλους προφήτες (ειρήνη σ' αυτούς) καθώς επίσης και στους πιστούς.

Ως αποτέλεσμα αυτής της εξαπάτησης, ο Θεός θα διαπληκτιστεί με το Σατανά, λέγοντας: «Για ποιο λόγο πήρες την ψυχή μου;». Ο Σατανάς θα απαντήσει: «Εξαιτίας της αμαρτίας σου.» Τότε η ανθρώπινη πλευρά του θεού θα απαντήσει: «Δεν έχω αμαρτίες όπως οι άλλοι προφήτες. Εκείνοι είχαν αμαρτίες με τις οποίες άξιζαν οι ψυχές τους να ριχτούν στο Πυρ της Κολάσεως.». Οι Χριστιανοί επίσης υποστηρίζουν πως με αυτόν τον τρόπο ο Θεός ήταν σε θέση να ορίσει ένα πρόσχημα (απόδειξη) ώστε να τιμωρήσει το Σατανά. Έτσι, έγινε επιτρεπτό στο Θεό να τιμωρήσει το Σατανά και να σώσει τα παιδιά του Αδάμ από το Πυρ της Κολάσεως.

Αυτοί οι ισχυρισμοί είναι παράλογοι, αβάσιμοι και παντελώς άτοποι, ενώ αψηφούν όλη τη λογική και την κατανόηση. Πώς θα μπορούσε ο Θεός να αιχμαλωτιστεί εξ' αρχής από το Σατανά; Επιπλέον, πώς θα μπορούσε ο Θεός να πεθάνει;

---

[9] Το Κοράνιο αναφέρει, «**μα δεν τον σκότωσαν, ούτε τον σταύρωσαν**…» (Μετάφραση των εννοιών του Κορανίου, 4:157)

Είναι αυτό δυνατόν και πώς θα μπορούσε ο καταραμένος Διάβολος να Τον σκοτώσει; Ποιος μπορεί να προκαλέσει ή να ορθώσει ανάστημα μπροστά στον Πανίσχυρο Δημιουργό; Το να ισχυριστεί κανείς πως ο Θεός ταπεινώθηκε, εκδιώχτηκε και έπειτα αιχμαλωτίστηκε και θανατώθηκε από τον Σατανά είναι από μόνο του βδέλυγμα και κατάφωρο κακό πέρα από κάθε όριο. Ποιος τολμά να αμφισβητήσει ή να διαφωνήσει με τον Παντοδύναμο; Το Κοράνιο αναφέρει:

﴾**Πες** ***(ω, Μωχάμμαντ)*****: «Αν η θάλασσα ήταν μελάνι για** ***(να γραφτούν)*** **τα Λόγια του Κυρίου μου, σίγουρα, η θάλασσα θα εξαντλούταν πριν να τελειώσουν τα Λόγια του Κυρίου μου, ακόμη κι αν φέρναμε** ***(μια άλλη θάλασσα)*** **σαν κι αυτή για να την εφοδιάσει.»**﴿ (Μετάφραση των εννοιών του Κορανίου, 18:109)

Ας εξετάσουμε αυτούς τους ισχυρισμούς με συστηματικό τρόπο από διάφορες οπτικές. Πρώτον, αν δεχτούμε πως ο Ιησούς είπε: «Ηλί Ηλί λαμά σαβαχθανί;», και δεν έλεγε την αλήθεια αλλά το έκανε μόνο για να εξαπατήσει το Σατανά, τότε κατηγορείται για ένα διαδεδομένο ειδεχθές ψέμα. Είναι αδύνατο, όσο είναι και ασύλληπτο, ένας ενάρετος Προφήτης, πόσο μάλλον ο Παντοδύναμος Θεός να έλεγε ψέματα και μάλιστα ένα τόσο φθηνό ψέμα, προκειμένου να εξαπατήσει τον καταραμένο Διάβολο.

Το Ισλάμ διδάσκει πως ένας Προφήτης του Θεού δεν ψεύδεται ποτέ, καθώς όλοι οι προφήτες ήταν ιδιαίτερα εκλεγμένοι από το Θεό και είναι συνεπώς αλάθητοι και ο Παντοδύναμος Θεός δεν είναι ψεύτης ούτε απατεώνας. Η μοναδική εναλλακτική είναι πως ο Ιησούς (ειρήνη σ’ αυτόν) δεν γνώριζε πως ήταν ο «Υιός του Θεού» και αυτό αποκλείεται εντελώς. Συνεπώς μας μένει η τρίτη και πιο ρεαλιστική επιλογή, πως ο Ιησούς (ειρήνη σ’

αυτόν) δεν ήταν παρά ένας θνητός όπως όλοι οι υπόλοιποι Προφήτες του Θεού.[10]

IV. Ποια είναι η πραγματική φύση του Χριστού (ειρήνη σ' αυτόν);

Αν ο Σατανάς είχε πάρει τα παιδιά του Αδάμ στη φωτιά για την αμαρτία του πατέρα τους, τότε δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ της ανθρώπινης φύσης του Χριστού και των υπόλοιπων ανθρώπων.[11] Υπάρχουν πολλά σημεία στη Βίβλο όπου ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) είπε ή αναφέρθηκε στον εαυτό του ως άνθρωπο, μεταξύ των οποίων είναι:

> *...«Ελάτε να δείτε ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟ που μου είπε όλα όσα έκανα...» (Κατά Ιωάννη, 4:29)*

> *«Άντρες Ισραηλίτες, ακούστε τα λόγια αυτά: Τον Ιησού το Ναζωραίο, άντρα που είχε αποδειχτεί σταλμένος από το Θεό σ' εσάς με δυνάμεις και με τέρατα και με σημεία που έκανε μέσω αυτού ο Θεός στο μέσο σας καθώς οι ίδιοι ξέρετε.» (Πράξεις 2:22)*

Στην πραγματικότητα, ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) δεν παρατίθεται ποτέ στη Βίβλο να λέει πως ήταν ο γιος του Θεού.

---

[10] Ιμπν Ταϊμίγια, σελ. 216

[11] Ο.π. σελ. 218

Αποκαλούσε τον εαυτό του γιο του ανθρώπου. Επιπλέον, υπήρχαν άλλοι προφήτες του Θεού που αναφέρονταν κατηγορηματικά στη Βίβλο ως γιοι του Θεού, όπως στους Ψαλμούς 2:7 όπου ο Προφήτης Δαυίδ (ειρήνη σ' αυτόν) αναφέρεται ως γιος του Θεού: «ο Κύριος είπε σε μένα: Υιός Μου είσαι εσύ· Εγώ σήμερα σε γέννησα·». Εφόσον ο Θεός απευθύνθηκε ξεκάθαρα στο Δαυίδ (ειρήνη σ' αυτόν) ως γιο Του, γιατί δεν θεωρούν κι αυτόν οι Χριστιανοί «γιο του Θεού» με τον ίδιο τρόπο που θεωρούν και τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν);

V. Ποια είναι η μοίρα των απογόνων του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν);

Αν υποθέσουμε πως οι γενιές των ανθρώπων που ακολούθησαν το Χριστό (ειρήνη σ' αυτόν) ήταν σαν αυτές που ήρθαν πριν από αυτόν, πώς γίνεται στον Σατανά να επιτράπηκε να κρατήσει στη φωτιά τις προηγούμενες γενιές αλλά όχι τις επόμενες, παρόλο που όλοι είναι το ίδιο απόγονοι του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν); Επιπλέον, διέπραξαν μεγαλύτερες αμαρτίες σε σχέση με τα έθνη των προφητών του Θεού πριν από αυτούς. Με ποια βάση δινόταν τότε στο Σατανά η ευκαιρία να τιμωρήσει τις προηγούμενες γενιές και τους προφήτες πριν από τον Ιησού, αλλά δεν επιτρεπόταν να το κάνει μετά από αυτόν; Είναι ο Παντοδύναμος Θεός άδικος προς τη δημιουργία Του, προτιμώντας κάποιους από κάποιους άλλους όταν είναι Απολύτως Δίκαιος και Ελεήμων; Φαίνεται πιο λογικό να πιστέψουμε πως ο Θεός ανησυχεί για την ευημερία όλων των ανθρώπων το ίδιο και δεν θα επιτρέψει στο Σατανά να καταστρέψει όσους ήρθαν πριν

το Χριστό (ειρήνη σ' αυτόν) και να σώσει μόνο όσους ήρθαν μετά από αυτόν.

VI. Ποιος έδωσε στο Σατανά τη δικαιοδοσία;

Ο ισχυρισμός πως στο Σατανά επιτράπηκε να οδηγήσει τα παιδιά του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) στην Κόλαση μπορεί να έχει μόνο μία από τις δύο επιπτώσεις: είτε ό,τι έκανε ο Σατανάς ήταν αδικία που διαπράχθηκε από τον ίδιο ενάντια στους απογόνους του Αδάμ· είτε ό,τι έκανε ήταν δίκαιο.

Στη μία περίπτωση, αν αυτές οι πράξεις ήταν δίκαιες, τότε ο Σατανάς δεν μπορεί να κατηγορηθεί και δεν θα υπήρχε λόγος ο Χριστός (ειρήνη σ' αυτόν) να τον εμποδίσει από το να κάνει το σωστό. Επιπλέον, ο Σατανάς θα έπρεπε να έχει την ευκαιρία να αιχμαλωτίσει και τις δύο γενιές, τόσο αυτές πριν όσο και αυτές μετά τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν). Ακόμη πιο σοβαρά, σε αυτήν την περίπτωση, δεν υπήρχε ανάγκη ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) να έρθει προς σωτηρία των παιδιών του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν). Απλούστατα δεν την χρειάζονται.

Από την άλλη, αν αυτό που έκανε ο Σατανάς ήταν αδικία και ο Θεός δεν τον εμπόδισε από τη διάπραξή της πριν από τον ερχομό του Χριστού (ειρήνη σ' αυτόν) αντιμετωπίζουμε δύο πιθανά σενάρια: είτε ο Θεός ήταν ανίκανος (Θεός φυλάξει) να αποτρέψει μια αδικία· είτε ήταν ικανός αλλά δεν το έκανε. Σε κάθε περίπτωση τότε, δεν υπάρχει διαφορά αν η αδικία αποτράπηκε μία συγκεκριμένη στιγμή ή την άλλη, καθώς ο Θεός είναι είτε ανίκανος (Θεός φυλάξει) είτε απλά δε νοιάζεται. Αλλά

δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση για υποστηρίξιμη θέση, καθώς ο Ευλογημένος Δημιουργός είναι τόσο Πανίσχυρος όσο και Παντελεήμονας στην καλύτερη από τις δημιουργίες Του –την ανθρωπότητα.

VII. Πρέπει ο Σατανάς να τιμωρηθεί;

Αν στο Σατανά επιτράπηκε ή ακόμη και ορίστηκε, πριν έρθει ο Χριστός (ειρήνη σ' αυτόν), να οδηγήσει τους ανθρώπους στην Κόλαση εξαιτίας της αμαρτίας του πατέρα τους, τότε δεν υπάρχει λόγος να τον κατηγορήσουμε, πόσο μάλλον να τον τιμωρήσουμε.

Αν ωστόσο δεν του επιτράπηκε, δεν υπάρχει λόγος να εξαπατηθεί προκειμένου να θεωρηθεί υπεύθυνος για την παράβασή του, καθώς του αξίζει τιμωρία και θα απονεμηθεί σε εκείνον αναμφίβολα το ίδιο το Πυρ της Κολάσεως στο οποίο δελεάζει τα παιδιά του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν).

Αν ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) δεν πρόσφερε στοιχεία σχετικά με το Σατανά πριν από την σταύρωση και ο ίδιος δεν τον σταύρωσε, ο Σατανάς θα μπορούσε να πει πως δεν γνώριζε πως αυτός ο άνδρας αντιπροσώπευε την «ανθρώπινη πλευρά» του Θεού· και ο Θεός του έχει επιτρέψει να παίρνει τα παιδιά του Αδάμ στην Κόλαση, με τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) να είναι ξεκάθαρα ένα από αυτά. Σε αυτήν την περίπτωση, ο Διάβολος θα μπορούσε λογικά να υποστηρίξει πως δεν γνώριζε ότι ο Θεός ενσαρκώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν). Αν το γνώριζε αυτό, σίγουρα θα τον δόξαζε. Συνεπώς, μπορεί επίσης

λογικά να ικετεύσει για επιείκεια για τα εγκλήματά του και να ζητήσει από το Θεό να μην τον τιμωρήσει.

Μπορούμε να υποθέσουμε πως ο Σατανάς μπορεί τότε να έλεγε: «Ω Θεέ μου! Αυτός είναι ο μόνος άνθρωπος του οποίου την ψυχή πήρα κατά λάθος. Ωστόσο, έχω το δικαίωμα να πάρω τις ψυχές των ανθρώπων μετά από αυτόν (το Χριστό) όπως έκανα και πριν από αυτόν, εξαιτίας είτε της αμαρτίας του πατέρα τους είτε των δικών τους αμαρτιών!». Αν αυτό που ορίζει η Έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος είναι αληθές, τότε ο Θεός θα χρειαζόταν κάποια άλλη πρόφαση για να θεωρήσει τον Σατανά υπεύθυνο για όσα έκανε.

VIII. Δόθηκε στο Σατανά άδεια να εξαπατήσει;

*Α*ν πούμε πως ο Αδάμ (ειρήνη σ’ αυτόν) είχε διαπράξει κάποια αμαρτία και τα παιδιά του είχαν επίσης διαπράξει αμαρτίες μέσω της εξαπάτησης του Σατανά, τότε δεν εναπόκειται στο Θεό να τους τιμωρήσει όλους για τις αμαρτίες τους; Αν υποθέσουμε πως το καθήκον του Σατανά είναι να εξαπατά τα παιδιά του Αδάμ, δεν πρέπει τότε να του χορηγείται και η δικαιοδοσία να τα καταδιώκει χωρίς την άδεια του Θεού; Δεν είναι αυτός ο ισχυρισμός δανεισμένος από τους Μάγους που λένε πως κάθε κακό ή αμαρτία και η καταδίωξη για αυτά διεξάγεται από το Σατανά; Σε αυτήν την περίπτωση, ο Θεός δεν έχει καμία σχέση με αυτά τα πράγματα. Δεν καταδιώκει κανέναν για τις αμαρτίες που έχει διαπράξει, καθώς ο Σατανάς τους προκάλεσε να αμαρτήσουν και αυτός θα τους καταδιώξει για αυτό.

Αναμφίβολα, αυτές οι εσφαλμένες αντιλήψεις βρήκαν το δρόμο τους στο Χριστιανισμό από τον Μάγο. Συνεπώς δεν υπάρχει καμία απόδειξη που να υποστηρίζει αυτούς τους ισχυρισμούς, ούτε από τα αποκαλυμμένα βιβλία, ούτε από τους μαθητές. Έτσι, οι Μανιχαίοι, θρησκευτική ομάδα του Ζωροαστρισμού και του Χριστιανισμού είναι ουσιαστικά συνδυασμός του Ζωροαστρισμού και του Χριστιανισμού. Ο ηγέτης τους (Μάνης) ήταν ένας Μαγο-Χριστιανός. Πράγματι, η σχέση μεταξύ των δύο θρησκειών είναι πολύ ισχυρή.[12]

Καταδιώκει ο Σατανάς τα παιδιά του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) και τα στέλνει στην Κόλαση με ή χωρίς την άδεια του Θεού; Αν πιστεύεται πως ήταν με την άδεια του Θεού, τότε ο Σατανάς δεν αξίζει να τιμωρηθεί· αν δεν έχει την άδεια του Θεού, τότε είναι δίκαιο να λέμε πως ο Θεός επέτρεψε στο Σατανά να πραγματοποιεί αδικίες και να μην τον τιμωρεί;

Αν αυτά επιτράπηκαν από το Θεό να συμβούν κάποια στιγμή, τότε θα επιτρέπονταν σε κάθε στιγμή και το αντίστροφο. Δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ της εποχής πριν τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) και της εποχής μετά από αυτόν στο θέμα της αδικίας ή της αμαρτίας.

IX. Δεν μπορούσε ο Θεός να σταματήσει το Σατανά;

Μπορούσε ο Θεός να σταματήσει το Σατανά και να τον τιμωρήσει χωρίς το κόλπο της ενσάρκωσης του Θεού σε

[12] Ο.π. σελ. 217-218

ανθρώπινη μορφή, στο χαρακτήρα του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) όπως ισχυρίστηκαν οι Χριστιανοί προκειμένου να εξαπατήσει το Σατανά και να τον κάνει να πιστέψει πως ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) ήταν άνθρωπος, και θα ήταν σωστό να κάνει ο Θεός κάτι τέτοιο; Αν η απάντηση είναι αρνητική, τότε ο Θεός δεν χρειάζεται να σχεδιάσει ένα φθηνό κόλπο ώστε να εξαπατήσει το Σατανά και να σταυρώσει τον Εαυτό Του ή «τον Υιό Του, τον Ιησού» (ειρήνη σ' αυτόν). Ήταν υποχρέωση για το Θεό να εφαρμόσει δικαιοσύνη στο Σατανά σταματώντας τον από τις μοχθηρές του πράξεις; Αν δεν ήταν, τότε ο Σατανάς θα επιτρεπόταν να εφαρμόζει τις κακές πράξεις του οποιαδήποτε στιγμή εφόσον δεν υπάρχει διάφορα μεταξύ της μίας στιγμής και κάποιας άλλης.

Αν οι Χριστιανοί ισχυρίζονταν πως ο Θεός δεν είναι ικανός να σταματήσει το Σατανά, τότε θα Τον κατηγορούσαν ως αδύναμο (Θεός φυλάξει) να περιορίσει το Σατανά. Αυτή η αντίληψη για το Θεό θεωρείται από όλες τις θρησκείες ως το χειρότερο είδος απιστίας. Τι βλασφημία! Ένα τέτοιο συμπέρασμα είναι παρόμοιο με τους άθεους οι οποίοι ισχυρίζονται πως το φως δεν μπορεί να απαλλάξει τον κόσμο από το κακό.

X. Επέτρεψε ο Θεός τη σταύρωση του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν);

Υποτίθεται πως οι Εβραίοι βοήθησαν τους Ρωμαίους στρατιώτες να αιχμαλωτίσουν και να σταυρώσουν τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) σύμφωνα με τη Χριστιανική πίστη (Κατά Ματθαίον 26:47-75). Υπάκουαν ή παράκουαν το Θεό κάνοντας αυτό; Αν υπάκουαν το Θεό, τότε οι Εβραίοι, οι οποίοι σταύρωσαν

το Χριστό (ειρήνη σ’ αυτόν) αξίζουν αμοιβή από το Θεό για την υπακοή τους σε Αυτόν όπως όλοι οι άλλοι έμπιστοι πιστοί. Στην πραγματικότητα, σχεδόν όλοι οι Χριστιανοί συμφωνούν πως οι Εβραίοι ήταν οι μεγαλύτεροι αμαρτωλοί μεταξύ των ανθρώπων. Τους καταριούνται και φτάνουν ακόμη και σε σημείο να επιτρέπουν έννομα την αιματοχυσία τους.[13]

Έχουν ορίσει μια χρονική στιγμή καταδίωξης των Εβραίων κατά τις τελευταίες ημέρες της νηστείας τους[14] ώστε να μνημονεύσουν τις ημέρες της σταύρωσης. Επιπλέον, αν αυτοί οι Εβραίοι ήταν ανυπάκουοι, δεν θα μπορούσε ο Θεός να τους αποτρέψει από τη σταύρωση του Χριστού (ειρήνη σ’ αυτόν);

Αν ο Θεός δεν μπορεί να κάνει αυτό, τότε δεν μπορεί ούτε να εμποδίσει το Σατανά από την καταπίεση των επερχόμενων γενεών. Ο Θεός μπορεί να σταματήσει το Σατανά χωρίς να έχει ανάγκη από κάποια σκευωρία ώστε να τον εξαπατήσει προκειμένου να το κάνει.

13 Για περισσότερα πάνω σ’ αυτό βλ. Μάριαμ Τζαμίλαχ (1983). Islam in Theory and Practice (Το Ισλάμ στη Θεωρία και στην Πράξη). Lahore: H. Farooq Associate Ltd. Ήταν μια πρώην Εβραία γυναίκα, που έγραψε για την εχθρότητα που τρέφουν οι Χριστιανοί εναντίον των Εβραίων. Μοιραζόμενη τις προσωπικές εμπειρίες της είπε: Από πολύ μικρή ηλικία αναρωτιόμουν τι πραγματικά σήμαινε να είσαι Εβραία. Υποθέτω ότι στην αρχή άρχισα να αναρωτιέμαι όταν κατά την εποχή του Πάσχα οι Χριστιανοί συμμαθητές μου άρχισαν να με αποκαλούν «Δολοφόνο του Χριστού». Αφού πέρασε η εποχή του Πάσχα, μεταμορφώθηκαν ως εκ θαύματος σε φιλικούς συμπαίκτες για το υπόλοιπο της χρονιάς. Όταν ρώτησα ένα μικρό Ρωμαιοκαθολικό αγόρι στην τάξη μου γιατί το έκανε αυτό, είπε πως του το είχε πει ο Ιερέας.

14 Η νηστεία είχε οριστεί στη Βίβλο και υποδειχθεί ως εξής: «Και όταν νηστεύετε, μη γίνεστε όπως οι υποκριτές σκυθρωποί.» (Κατά Ματθαίον, 6:16) Πόσοι από τους Χριστιανούς τηρούν τη νηστεία σήμερα;

Από την άλλη, αν η πράξη της σταύρωσης εγκρινόταν από το Θεό, τότε θα ήταν εντάξει να δώσει στο Σατανά την ικανότητα να καταπιέσει τα παιδιά του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) οποιαδήποτε στιγμή, στο παρελθόν και στο μέλλον –ουσιαστικά κάθε στιγμή μέχρι την Ημέρα της Ανάστασης. Συνεπώς, δεν θα υπήρχε ανάγκη ο Θεός να εξαπατήσει το Σατανά, γιατί πράγματι το σχέδιό Του είναι ισχυρότερο από αυτό το φθηνό τέχνασμα.[15]

Πράγματι, οποιοδήποτε λογικό άτομο θα αναγνωρίσει πως η διαφθορά που έχει εισέλθει στο Χριστιανισμό είναι από μόνο της ένα υπολογισμένο φθηνό κόλπο για να εξαπατήσει την ανθρωπότητα και να την απομακρύνει από την αλήθεια. Η αλήθεια είναι η πίστη στον Αλλάχ, στο βιβλίο Του –το Κοράνιο- στον Προφήτη Του –το Μωχάμμαντ (ﷺ) – και τη θρησκεία Του – το Ισλάμ. Αυτή είναι η μοναδική καθολική αλήθεια για όλη την ανθρωπότητα.

Ο Αλλάχ είναι Δίκαιος και δεν επιβάλλει στους ανθρώπους να πιστέψουν σε παράλογα πράγματα ή να κάνουν κάτι πέρα από τις δυνατότητές τους. Είναι λυπηρό πως οι Χριστιανοί εξακολουθούν να αποδίδουν ανομολόγητη αδικία στο Θεό. Είναι επιτέλους ώρα να λάβουν καθοδήγηση και να ακολουθήσουν τη θρησκεία της αλήθειας.

XI. Πώς βλέπει το Ισλάμ τον άνθρωπο;

15 Ιμπν Ταϊμίγια, σελ. 218.

Το Ισλάμ επιβεβαιώνει πως κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος να ωφεληθεί από Θείες απαλλαγές. Ο δρόμος προς την αλήθεια είναι μια ελεύθερη και ανοιχτή λεωφόρος την οποία οποιοσδήποτε μπορεί να διασχίσει από μόνος του. Κανείς δεν έχει μονοπώλιο στην αλήθεια. Ο καθένας είναι εγγενώς προικισμένος με τα ίδια δικαιώματα και προνόμια τα οποία ο Θεός έχει χορηγήσει σε όλους αδιακρίτως. Το Ισλάμ επιμένει πως όλα στους ουρανούς και όλα στη γη και ό,τι βρίσκεται ενδιάμεσα δημιουργήθηκαν προς όφελος ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Πράγματι, ο Θεός έχει κάνει αυτό και πολλά παραπάνω. Έχει εμφυτεύσει τη δική Του ορθά καθοδηγημένη θρησκεία σε κάθε άνθρωπο ως εκ γενετής δικαίωμά του (Φίτρα - έμφυτη φύση), ένα αναφαίρετο και ιερό δικαίωμα. Η αληθινή θρησκεία είναι έμφυτη με την οποία όλοι οι άνθρωποι εξοπλίζονται. Πίσω από τον εκθαμβωτικό λαβύρινθο θρησκευτικής διαφορετικότητας, το Ισλάμ στέκεται ως έμφυτη θρησκεία αδιάκριτη από την ανθρώπινη φύση. Αυτή είναι η πρωταρχική θρησκεία, η μία και μοναδική αληθινή θρησκεία από την αρχή της δημιουργίας μέχρι το τέλος του χρόνου.

﴾**Η μόνη αληθινή και αποδεκτή θρησκεία για τον Αλλάχ είναι το Ισλάμ. Και αυτοί στους οποίους δόθηκε η Βίβλος** ***(Χριστιανοί και Εβραίοι)*** **δεν διέφεραν** ***(στη θρησκεία τους και έγιναν ομάδες και αιρέσεις)*** **παρά μετά που τους ήλθε η γνώση** ***(η Αποστολή του Μωχάμμαντ)*** **από ζήλεια. Και όποιος αρνείται τα Εδάφια του Αλλάχ, τότε θα βρει ότι ο Αλλάχ είναι Γρήγορος στο να** ***(τον)*** **καλεί για λογοδότηση.**﴿ (Μετάφραση των εννοιών του Κορανίου, 3:19)

Ο καθένας την κατέχει εκτός κι αν ο εκπολιτισμός και η κατήχηση, η παραπλάνηση, η διαφθορά ή η αποθάρρυνση τον έχουν ορίσει διαφορετικά. Σε μια διάσημη παράδοση (χαντίθ), ο Προφήτης Μωχάμμαντ (ﷺ) είπε:

***Κάθε νεογέννητο παιδί γεννιέται σ' αυτή τη Φίτρα (έμφυτη φύση - το Ισλάμ, δηλ. γεννιέται ως Μουσουλμάνος). Έπειτα οι γονείς του τον αλλάζουν στον Ιουδαϊσμό, τον Χριστιανισμό ή τον Ζωροαστρισμό*.**[16]

Το Ισλάμ δεν τροφοδοτεί καμία ιδέα της «πτώσης του ανθρώπου», καμία έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος. Δεν θέτει κανέναν άνθρωπο σε μια έμφυτη, αναπόφευκτη κατάσταση από την οποία δεν μπορεί να βγει και για την οποία δεν είναι υπεύθυνος. Ο άνθρωπος είναι αθώος εκ γενετής. Πράγματι, γεννιέται με υπερβολική τελειότητα, με δυνατότητες κατανόησης και μια έμφυτη αίσθηση με την οποία γνωρίζει τον Ένα Αληθινό Θεό –το Δημιουργό του. Σε αυτό, όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι, καθ' όλη την ύπαρξή τους, από την δημιουργία τους. Αυτή είναι η βάση της Ισλαμικής Παγκοσμιότητας.[17]

Το θέμα είναι πως οι αληθινές διδασκαλίες του Χριστού (ειρήνη σ' αυτόν) έχουν επίσης τις ίδιες πεποιθήσεις πως δεν υπάρχει Προπατορικό Αμάρτημα, δεν υπάρχει καμία πτώση του

---

16 Για περισσότερα πάνω σε αυτό βλ. Αλ-Μινάγουι, Κοθάρ Μ. (1992). The Child's Rights in Islam. (Τα Δικαιώματα του Παιδιού στο Ισλάμ). Μετάφραση Σαϊφουντίν Χ. Σαχίν. Riyadh: Safir Press.

17 Αλ-Φαρούχι, Ισμαήλ. Towards a Critical Theology. Towards Islamization of Disciplines. (Προς μία Κριτική Θεολογία. Προς τον Εξισλαμισμό της Πειθαρχίας) Το Διεθνές Ινστιτούτο Ισλαμικής Θεολογίας.

ανθρώπου και οι απόγονοι του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) είναι απαλλαγμένοι από αυτό το φορτίο. Η ιδέα της σταύρωσης για την εξιλέωση του φερόμενου ως Προπατορικό Αμάρτημα δεν είναι μόνο ασύμβατη με την ανθρώπινη διάνοια και την κατανόηση της δικαιοσύνης, αλλά αντιτίθεται, επίσης, στις διδασκαλίες της ίδιας της Βίβλου:

«Ο άνθρωπος όμως που κάνει το κακό θα πεθάνει, ο γιος δεν θα υποφέρει εξαιτίας της ανομίας του πατέρα του ούτε ο πατέρας θα υποφέρει εξαιτίας της ανομίας του παιδιού του. Η δικαιοσύνη του δικαίου θα αναγνωρίζεται στον ίδιο και η ασέβεια του ασεβή θα καταλογίζεται σε βάρος του ίδιου.» (Ιεζεκιήλ, 18:20)

XII. Συμπέρασμα

Για να συνοψίσουμε, ο Χριστιανισμός χρησιμοποιεί τον ισχυρισμό του Προπατορικού Αμαρτήματος ή της πτώσης του ανθρώπου ως βάση του θεμελιώδους δόγματός του, προκειμένου να δικαιολογήσει τη σταύρωση του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) και την σωτηρία της ανθρωπότητας. Χρησιμοποιώντας και τα δύο λογοτεχνικά σώματα –Ισλαμικές και Βιβλικές πηγές –μπορούμε να αντλήσουμε τα εξής συμπεράσματα:

1. Η ιδέα πως η αμαρτία του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) ή το αποκαλούμενο Προπατορικό Αμάρτημα πέρασε στους απογόνους του είναι αβάσιμη και παράλογη. Καμία από τις πηγές δεν υποστηρίζει αυτό το εσφαλμένο αξίωμα που τυφλά διαδόθηκε από τη Χριστιανοσύνη.
2. Στην πραγματικότητα, κάθε υποτιθέμενο Προπατορικό Αμάρτημα διαπράχθηκε πρώτα από τον ίδιο το Σατανά εξαιτίας της αλαζονικής και υπεροπτικής του άρνησης να υπακούσει την εντολή του Θεού και να πέσει σε πρηνή στάση ενώπιον του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν). Ο Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) δεν διέπραξε κανένα προπατορικό αμάρτημα· ο Διάβολος ήταν αυτός που το έκανε. Αν, πράγματι, ο Θεός έστειλε τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) να σώσει κάποιον από το Προπατορικό Αμάρτημα, θα έπρεπε να απευθύνεται στον Σατανά, όχι στον Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) ή τους αθώους απογόνους του.

3. Ήταν ο Σατανάς αυτός ο οποίος αφού πρώτα διέπραξε το Προπατορικό Αμάρτημα δελέασε τον Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) να αμαρτήσει έπειτα.
4. Σε αντίθεση με το Σατανά, ο Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) ντράπηκε και μετανόησε για την ανυπακοή του στον Αλλάχ και ζήτησε συγχώρεση η οποία δόθηκε σ' αυτόν από τον Παντελεήμονα και Πολυεύσπλαχνο Κύριο.
5. Ο Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) δεν οδηγήθηκε η Κόλαση από τον Σατανά, ούτε και κανένας Προφήτης, ούτε οι πρόγονοί του κληρονόμησαν ούτε μοιράστηκαν το λάθος του το οποίο συγχωρέθηκε από τον Θεό και για το οποίο είναι αθώοι και δεν έχουν καμία σχέση με αυτό. Αυτό θα ήταν άδικο και ο Θεός δεν είναι άδικος με τους δούλους Του.[18]
6. Όπως ο Θεός συγχώρεσε τον Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) και τους απογόνους του μετά από αυτόν, θα συνεχίσει να κάνει το ίδιο με τους απογόνους του μετά από αυτόν μέχρι την Ημέρα της Κρίσης, εφόσον δεν αποδίδουν εταίρους σε Αυτόν και ακολουθούν την αλήθεια από τον Κύριό τους.
7. Ο ερχομός και η υποτιθέμενη σταύρωση του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) δεν έχουν καμία σχέση με τη συγχώρεση των αμαρτιών κανενός μετά από εκείνον, όπως ούτε και αυτών πριν από εκείνον. Εφόσον δεν υπήρξε κανένα Προπατορικό

---

[18] Ο Αλλάχ λέει στο Κοράνιο: ﴿ **Και κάθε ψυχή δεν κάνει μια αμαρτία παρά να είναι ενάντια του εαυτού της** ***(δηλ η ποινή της)*****, και δεν υπάρχει καμία** ***(αμαρτωλή)*** **ψυχή που να επωμιστεί την αμαρτία κάποιας άλλης. Έπειτα στον Κύριό σας θα είναι η επιστροφή σας, και Αυτός θα σας ενημερώσει σχετικά με αυτά στα οποία διαφωνούσατε.»** ﴾ (Μετάφραση των εννοιών του Κορανίου, 6:164).

Αμάρτημα που να κληρονομήθηκε από τους απογόνους του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν), ο Χριστός (ειρήνη σ' αυτόν) δεν θα μπορούσε να είχε έρθει με αυτόν το σκοπό.

8. Σε καμία χρονική στιγμή –πριν από τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) ή μετά από αυτόν –δεν έχει ο Θεός χαρίσει δύναμη στο Σατανά παραπάνω από τους αληθινούς δούλους Του, συμπεριλαμβανομένων των Προφητών Του, και δεν μπορεί να τους παραπλανήσει, να τους καταδιώξει ή να τους οδηγήσει στο Πυρ της Κολάσεως από μόνος του, παρά μόνο με τις δικές τους πράξεις. Επιπλέον, ο ίδιος ο Σατανάς έχει υποβληθεί από τον Παντοδύναμο Θεό στην τιμωρία του Πυρός της Κολάσεως για την μοχθηρία του.
9. Ο Θεός δεν ήρθε με τη μορφή κανενός θνητού, συμπεριλαμβανομένου του προσώπου του Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) προκειμένου να εκπληρώσει το Θέλημά Του ή να εξαπατήσει ή να ξεγελάσει το Σατανά, Ο Θεός Είναι Παντοδύναμος, Πάνσοφος και Πανίσχυρος· κανείς δεν μπορεί να Τον προκαλέσει ή να Τον αμφισβητήσει.
10. Ο Ιησούς (ειρήνη σ' αυτόν) δεν ήταν ούτε Θεός, ούτε υιός του Θεού. Αυτό δεν υποστηρίζεται από καμία από τις πηγές που συμβουλευτήκαμε, συμπεριλαμβανομένων των αυθεντικών βιβλικών πηγών. Ήταν θνητός όπως όλοι οι υπόλοιποι Προφήτες.
11. Ο Θεός, ο Δοξασμένος, είναι απολύτως Δίκαιος και δεν διαπράττει αδικίες ούτε καταπίεση ενάντια καμίας από τις δημιουργίες Του. Οποιοσδήποτε, συμπεριλαμβανομένου του Σατανά, οδηγεί κάποιον στην διάπραξη αμαρτίας, έχει ο ίδιος αμαρτήσει και θα τιμωρηθεί, εκτός κι αν κάνει

> ειλικρινή μετάνοια και συγχωρεθεί ως εκ τούτου από το Θεό. Σε αντίθεση με τα παιδιά του Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν) όμως, ο Σατανάς δεν ντρέπεται και δεν μετανοεί για τη μοχθηρία του και συνεπώς δεν επιζητά συγχώρεση.

Φαίνεται πως η έννοια του Προπατορικού Αμαρτήματος και η έννοια της πτώσης του ανθρώπου και όλα όσα περιλαμβάνουν είναι εσκεμμένες επινοήσεις προκειμένου να δικαιολογηθούν τα κυρίαρχα ψευδή δόγματα και αξιώματα του Χριστιανισμού, κανένα εκ των οποίων δεν διδάχθηκε ποτέ από τον ίδιο τον Ιησού (ειρήνη σ' αυτόν) και δεν μπορούν να βρεθούν στοιχεία που να τα υποστηρίζουν στις αυθεντικές πηγές. Χρησιμοποιώντας τα λόγια του Αμερικανού Ευαγγελιστή Josh McDowell, πρόκειται για ***μία από τις πιο μοχθηρές, άκαρδες, φαύλες απάτες που προωθήθηκαν ποτέ στο μυαλό των ανθρώπων***. Είναι ώρα να αντικρίσουμε την αλήθεια και να την αποδεχτούμε.

Παραπομπές

Αλ-Φαρούχι, Ισμαήλ. Towards a Critical Theology. Towards Islamization of Disciplines. (Προς μία Κριτική Θεολογία. Προς την Ισλαμοποίηση των Κλάδων) Το Διεθνές Ινστιτούτο Ισλαμικής Θεολογίας.

Αλ-Μινάγουι, Κοθάρ Μ. (1992). The Child's Rights in Islam. (Τα Δικαιώματα του Παιδιού στο Ισλάμ). Μετάφραση Σαϊφουντίν Χ. Σαχίν. Riyadh: Safir Press.

Ντίντατ, Άχμαντ (1982) Is the Bible God's Word? (Είναι η Βίβλος ο Λόγος του Θεού;). Διεθνής Ισλαμικός Εκδοτικός Οίκος.

Ντίντατ, Άχμαντ (1984). Crucifixion or Crucifiction (Σταύρωση, Πραγματικότητα ή Φαντασία) Διεθνής Ισλαμικός Εκδοτικός Οίκος.

Ιμπν Ταϊμίγια, Άχμαντ. *Η σωστή απάντηση προς αυτούς που άλλαξαν τη θρησκεία του Χριστού (Αλ-τζαουάμπ Ασ-Σαχίχ λιμάν μπάνταλα ντιν Αλ-Μασίχ)*. Τομ. 1.

Τζαμίλαχ, Μάριαμ (1983). Islam in Theory and Practice (Το Ισλάμ στη Θεωρία και στην Πράξη). Lahore: H. Farooq Associate Ltd.

McDowell, Josh. The Resurrection Factor (Ο Παράγοντας Ανάσταση).

Moltmann, Jurgen. The Crucified God (Ο Εσταυρωμένος Θεός).

Τάχα, Εζζία Άλι (1987). The Methodology of Collecting the Bible and the Sunnah: A Comparative Study. (Η Μεθοδολογία της

Συγκέντρωσης της Βίβλου και της Σούννα: Μια Συγκριτική Μελέτη). Κουβέιτ: Νταρ Αλ-Μπουχούθ Αλ-Ελμίγια.

Η Βίβλος

Το Κοράνιο

Η Καινή Διαθήκη

The Plain Truth. (Η Σαφής Αλήθεια). Φεβρουάριος (1984).

Η Αλήθεια Σχετικά

με το Προπατορικό Αμάρτημα

Καθηγητής Αμπντ Αλλάχ Χ. Αλ-Καχτάνι

Το βιβλίο αυτό εξετάζει το Δόγμα του Προπατορικού Αμαρτήματος στο Χριστιανισμό. Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί στοιχεία τόσο από την οπτική της λογικής όσο και της θρησκείας για να αποδείξει την αναλήθεια αυτού του δόγματος. Εξηγεί επίσης πως ο μόνος δρόμος προς τη σωτηρία είναι μέσω της ακολουθίας των διδασκαλιών του τελευταίου Προφήτη, του Μωχάμμαντ (ﷺ)• πιστεύοντας στη Μοναδικότητα του Θεού στη λατρεία. Όλοι οι άνθρωποι θα λογοδοτήσουν δεν θα φορτωθεί το φορτίο (αμαρτία) κάποιου άλλου.